

Lumea e un glob de sticlă

Gabriel Cristea

Timpul a murit sub sticlă,
zdrențuind imponderabil norii zgâriați ai lumii.

Zornăie oglinzi albastre în oceanele vâscoase;
Zborul păsării sticloase s-a întins ca o cometă
în imensitatea neagră, devenind vis immanent;
Cetacee cântătoare - umbre moarte de planetă -
rezonează dinlăuntrul chihlimbarului latent;
Vântu-ncolăcindu-și coama solidifică talazuri
prăbușite, creste vălurindu-și line
scânteieri-acvamarine - un spectacol mut și lent...

Armăsari - sculpturi vântoase -
și-mpietresc în timp galopul,
răscolind albe cochilii cu un ultim alizeu;
Lumea e un glob de sticlă,
zdrențuind imponderabil zborul păsării-cometă,
ce își trece transcendența prin ochiul lui Dumnezeu.